

Člověka musí divadlo zajímat, bavit, tvrdí Dana Holíková

„Říkají mi rodilá ředitelka,“ praví vedoucí Divadla Na Kopečku Dana Holíková, která zde působí již od roku 2003. Vystudovala zdravotnickou školu v Brně. Působila i na dětské klinice v Havlíčkově Brodě. Její vztah k dětem se projevil i v její kariéře. „Hraji převážně pro děti,“ usmívá se sympatická rodačka z Jihlavy.

Co všechno obnáší funkce vedoucí v divadle?

Jsem zároveň údržbář, uklízečka i hasič. Dělán vstupenky, připravuji programy. Pro jednoho člověka je to celkem dost práce.

A co Vy a hraní?

Já osobně hraji v mateřském souboru NAKOPTYJÁTR.

Jaký je Váš celkový vztah k divadlu?

Velice pozitivní. Divadlo mě vždycky bavilo a poté, co jsem začala hrát sama, tak se můj vztah ještě více prohloubil.

Jak kontaktujete ostatní divadelní soubory a aktéry?

To je různé. Někteří tu už hráli dávno před mou funkcí, a nebo mi prostě zavolají, sami se nabídnou.

Zabere Vám organizování hodně času?

Určitě. Je to hodně o čase. Chce to vymyslet, udělat vstupenky, roznést je. Všeho se s mým týmem účastním. Pořád se něco domlouvá.

Vzpomenete si na nějakou hru v minulosti, která se Vám nejvíce líbila?

Líbila se mi tragikomédie popradského divadla Commedia „Jana z Arku, Boh a kat“. Ta se opravdu podařila. Herci podali krásné výkony. Hráli opravdu profesionálně.

Jak hodnotíte letošní festival JID 20-06?

Myslím, že to má velkou úroveň, protože všechno funguje, jak má. Je i dobrá organizace.

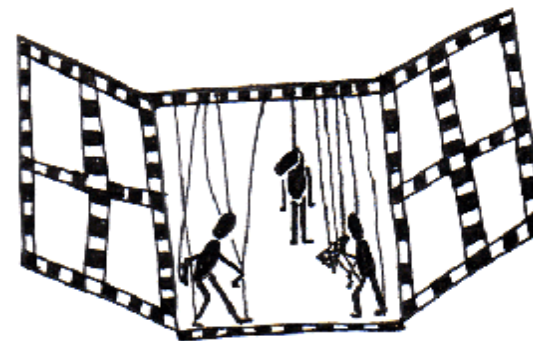
Monika Toužínová

Festivalové noviny JID 20 - 06 sobotník 18. 3. redakční team: editoři - Jiří Marek, Robin Obůrka, Petr Sedlák, redaktoři - Žaneta Hárová, Markéta Hromová, Petra Chvátalová, Martina Kotenová, Renata Neprašová, Ladislav Palán, Aneta Pavličková, Martin Sita, Monika Toužínová, Sylva Vachovcová. Kresba: Bára Žáčková.
Kontakt: www.gymnazium.ji.cz, www.jid.nazory.cz

Festivalové noviny

JID 20 - 06

sobotník 18.3. 2006

Někomu stačí lavička, jiní vezou kulisy v autobuse

Z hlediska kulis je letošní festival zatím plný protikladů. Na jedné straně Paruka nakřivo – soubor o dvou chlapcích, kteří si s dekoracemi příliš hlavu nelámali a ve své hře Buzzy, máme problém veškeré patálie s kulisami vyřešili jedinou, bile natřenou, lavičkou. Na straně druhé je DISK – nesoutěžní a poloprofesionální divadlo ukázalo v představení Terorismus publiku zcela zaplněné jeviště, a to ještě museli „letadlová sedadla“ odsunout pod scénu. Stejně jako loni jim stavba kulis zabrala nejvíce času. Plný autobus rekvizit hovoří za všechno.

Jihlavské soubory Hobit a Spoušť si vystačily s jednodušším zpracováním. „Hobitáci“ vsadili na prosté, ale přesto účelné, „přehazování závěsů“, kterými obecenstvo přenášeli z Afriky do Anglie. „Hlavní nápad na vytvoření kulisy měla Aneta Hronová. Jinak kulisáky máme dva a ani jeden z nich s námi nehraje,“ vypráví Luboš Brabenec, autor scénáře ke hře Houby.

Představení Spouště Farma zvířat zdobily pouze výrazné prvky větrného mlýna a televizní obrazovky. „U nás dělají všichni všechno. Na dekoraci se podíleli všichni herci. Máme sice funkci technika, ale tomu do toho potom všichni mluví, takže jedinou samostatnou funkcí je zvukař a ten, co dělá hudbu, a to je Přemek Hrubý. Co se týče propojení techniky a herectví, je důležité, aby jí herci rozuměli a uměli ji používat,“ vypráví Ivana Fexová. (Pokračování na další straně.)

Někomu stačí lavička, jiní vezou kulisy v autobuse

(Pokračování z úvodní strany.)

Novoměstský soubor Obludárium zvolil vkusnou kombinaci černé a bílé, která se v průběhu inscenace měnila.

Ani během obědové přestávky není na jevišti klid. Pózuje tam skupinka mladých herců DS Ambrozia, kteří právě chystají scénu ke své hře 'Tři muži na špatné adrese'. „Stojí to představení za takovou námahu? Pojdme, všechno naložíme a jedem domů,“ uvažují a posouvají dvě symbolické stěny se dvěma páry dveří. Do vystoupení zbývá už jenom 30 minut, nikdo není převlečený a herci vykládají jednu hlášku za druhou. „Let's go, děvka!“ A zatímco jeden shání židle, jiní se převlékají do kostýmů a na někoho musí zbýt nevděčné zametání jeviště po předcházejícím představení. -apa, sit-

Masku svatečana Novoměstští připravili společně

Aktéři divadelního souboru z Nového Města na Moravě už byli jednou nohou na pódiu, opona se chystala vyjet nahoru a najednou... „Nemáme šlehačku!“ Kdyby jenom někdo z účinkujících například dostal chuť na šlehačku, tak by se to neřešilo, jenomže jí měly mít dvě vypravěčky na tváři. (Náhodou jsem byla po ruce, takže jsem si zahrála na dostihového koně a věc byla včas na svém místě. pozn. autorky)

Klára Dvořáková, dramaturgyně a režisérka hry Svateččané na Eiffelce přesto nenechávala nic náhodě (tedy až na šlehačku, že ano:-). „Kulisy mají velký význam, protože i to je součástí každé inscenace. Myslím si, že atmosféru nejvíc doprovází hlavně světla,“ uvažuje o důležitosti technického zabezpečení ve hře.

Kolik členů má váš technický sbor?

Všechno obstarávám sama, se světlem nám ale pomáhali místní osvětlovači.

A jak jste připravovali hudbu a kulisy? Viděla jsem, že jste před představením plánovala, jak uděláte „foťák“, který pak stál na jevišti.

My jsme vše připravovali hned v průběhu nácvičování hry. Dohodli jsme se, vybrali hudbu a tady jsem jenom hledala potřebný nábytek pod plachtu.

Jak vnímáte pěvecké složky v divadelních hrách?

Spíš se snažíme nezpívat, dáváme přednost jenom hraní. Zpívali bychom, pokud by to bylo jenom opravdu nutné.

Diváci mohli sledovat i postavu s originální maskou, ta znázorňovala tchýni s tchánem, ženicha i nevěstu. To byl váš nápad? Jak jste ji vyrobili?

Zase jsme to rozhodli všichni společně, napadlo nás, jak má tato maska a i maska lva vypadat, a jedna členka souboru, která je výtvarnice, nám je vyrobila. -apa-

Publikum vnímalo nejen tu srandu, říká student DAMU

Hra Terorismus divadelního souboru DISK byla rozdělena na několik výjevů, mezi kterými bylo vždy nějaké pojítko. Jediným z herců, který se objevil ve všech obrazech, byl Jan Holík. Tenhle chlapík s vizáží barového vyhazovače a příjemným hlasem začíná rozhovor nepříliš lichotivou poznámkou na mou adresu: „Ty píšeš těsnopisem?“ Přesto ale tomuhle mladíkovi odpustíte skoro cokoliv.

Hrál jste ve všech obrazech. Nebylo náročné se vžít do postav?

Ne, role jsou sice odlišné, ale je to podobný tématem. Nedělalo mi to problém.

Jak dlouho už hru zkoušíte?

(ptá se v šatně) Kdy byla premiéra? (3. prosince – ozyvá se ze šatny) No, třetího prosince, takže tři měsíce, ale tohle bylo poprvý, kdy jsme někde hostovali. Zatím jsme hráli jen na Disku.

Jak byste zhodnotil publikum?

Skvělé. My jsme... nebo aspoň já jsem to tak vnímal, že ty lidi vnímali nejen tu srandu, ale i ty vážné věci, že se najednou zastavili a přemýšleli o tom. Třeba ve chvílích, kdy mluvil plukovník o Marylin Monroe nebo na konci...

No, to bylo drsný.

Tak, tam to bylo cítit. Strašně mě mrzí, že tady nemůžeme zůstat déle, protože budeme zkoušet s Diskem. Jakou tady má festival tradici?

Tohle už je jedenáctý ročník, šestý soutěžní.

Ty jo, tak to je dobrý. Viděl jsem jen takovej kousek ze hry Paruka nakřivo a moc se mi to líbilo.

Jak jste se sebou byl spokojený se svým dnešním výkonem?

Já nejsem nikdy spokojený.

Tak to většinou bývá. Ještě se zeptám: Terorismus je autorská hra?

Ne, jde o hru bratří Presňakovových, kteří už napsali hru Play victim. Hra Terorismus je českou premiérou.

Proto byly písničky rusky?

Ne, ne, hudbu nám dělal pan Vladimír Franc, který u nás učí.

To jméno mi něco říká.

Jo, je celej potetovanéj. Písničky byly z ruský galerky. Proto taky byly tak sprostý.

No, něčemu z toho jsem rozuměl.

Strašně sprostý.

MARTIN SITA

Disk překvapil ruskými songy

Disk – Terorismus, hra bratří Přesňakovových, překlad: Teraza Krčálová, režie: Petr Chmela, scéna: Michal Syrový, hudba: Vladimír Franz, hrají studenti IV. Ročníku KČD: Jan Holík, Henrieta Hornáčková, Jan Horák, Barbora Janatová, Jindřich Nováček, Magdalena Blanka Posilková, Jiří Panter, Diana Šoltýsová, Vojtěch Štulc, Michal Moučka.

Završení prvního festivalového dne bylo přímo precizní. Herci z pražského Disku zde vystoupili s první česky psanou hrou Terorismus od proslulých tvůrců a bratrů Přesňakovových, kteří jsou iránsko-ruského původu.

Před úplným začátkem po zhasnutí světel si diváci mohli sami připadat jako při přeapadení, a to když jevištěm začal chodit snajpr se zbraní a modrým hledáčkem začal zaměřovat diváky. Napětí opadlo, až když se ukázalo, že je to herec. Hra začala, jakmile odstřelovač došel na pódium hlídat zaminované letiště.

Spousta kulis na jevišti, ale i pod jevištěm, na první pohled připadala neuspořádaně a vypadalo to, že herci skrz ně nebudou moct hrát. Hra si tuto náročnou výbavu ale vyžadovala, a to už jen kvůli pěti různým prostředím, kde se děj odehrával. Letiště, ložnice, kancelář, pavlač, hasičská šatna a zase letiště, tak to vše se vměstnalo na jeviště.

Herci odvedli výborné výkony. Hned na začátku to rozjela velmi působná aktérka s ruskou písní a se svým lehce erotickým vystoupením. Ruské songy provázely celou hru, což bylo velmi příjemným překvapením pro diváka a to svou energií a poslouchatelností.

Děj hry by se dal snad přirovnat k českému filmu Knoflíkáři. Příběhy z různých prostředí a různých lidí na sebe během hry navazovaly a vše, divákem ze začátku třeba nepochopené, začalo dávat smysl.

Terorismus ukázal, že teroristé nejsou jen snědí chlápci v turbanech, ale tak nějak my všichni lidé, a že terorismus je všude: v mileneckém vztahu, na pracovišti, mezi příbuznými, mezi kolegy a také, že jeden špatný čin vyvolá řetězovou reakci dalších špatných činů. I když scény byly odlehčovány vtipnými hláskami a fórky, každý si snad uvědomil vážnost tématu.

Spokojený divák mohl cestou domů přemýšlet nad nevysvětlenou otázkou: „Rostou nehty na nohou opravdu rychleji než na rukou?“

-hrom-

ze sobotního programu:

Dva jihlavské soubory vedené Petrem Soumarem (DS Troyka a DS Nakoptyjátr), přibyslavská formace Volná asociace, pelhřimovské Středomino a novoměstský Chandraradar se představí v dnešním soutěžním bloku JID 20 – 06.

Sázka na pohádkovost

Pelhřimovský soubor Středomino vznikl v minulém roce rozdělením původního Domina, fungujícího od roku 1999 na Středomino a Pádolino (Názvy vznikly od dnů, kdy se soubory scházejí na zkouškách – středa, pátek. Pádolino ukončí program soutěžní festivalu zítra). Jihlavský festival navštívilo Domino už třikrát. Loni byla vedoucí souboru Jitka Vachková dokonce oceněna za režijní práci v představení Říše snů. Na Třešťském divadelním jaru 2005 dostali Čestné uznání za vyjízdku na koních v inscenaci Tajemný doktor Ox. Dnes předvede Středomino Werichovo Fimfárum a Lakomou Barku. Wericha si členové souboru zvolili, protože chtěli mít něco zábavného jak pro děti, tak pro dospělé.

-lap-

Vstoupí Přibyslavští dvakrát do jedné řeky?

Převážně na mužské role vsází přibyslavský soubor Volná asociace. Loni zaujali plejádou promyšlených gagů, radostí z divadla. Také na letošní ročník festivalu nastudovali hru z díla Borise Viana. Bude zajímavé sledovat, zda se přibyslavským divadelníkům podaří vstoupit dvakrát do stejné řeky. „Hra je o přátelství, lásce a kamíncích,“ uvádí Přibyslavští.

-spo-

Soumarovy příběhy o lásce

Komorní příběh dvojice mladých lidí (v podání Terezy Otavové a Milana Holendy) bude prvním z představení vedeným Petrem Soumarem. „Jedná se o milostný příběh vztahů mladé ruské generace,“ upozorňuje na hru Irini Denežkinové.

Soumar režiruje také představení Nakoptyjátru Úsvit andělů. Dílo Vratislava Essenbergra Úsvit zdramatizoval a vhodně přejmenoval. Hra trvá přibližně čtyřicet minut a je zpestřena pronikavou hudbou a výtvarnými dekoracemi.

Dvě hlavní role milostného příběhu (a taky jediné) obsadili Anna Pařízková a Lukáš Pavlů. Hra je charakteristická spoustou emocí, ze kterých vedou zárlivé scény, neshody, rozpory a trápení. Přes všechna tato úskalí se mladí lidé milují a zbožňují. Jejich láska je přirovnávána k rannímu svítání, když slunce vychází a ohřeje jejich líce, když se procházejí po trávě pokryté lesknoucí se rosou.

-žah-

Romance o tygrovi

Novoměstský divadelní soubor Chandraradar, který loni na jihlavském festivalu získal nominaci na celostátní přehlídku Šrámkův Písek, dnes uvede povídku Williama Saroyana, jehož díla jsou typické jemným humorem, ztřeštěností až nesmyslnou nadsázkou a symboličností. Ta je patrná i v příběhu o Tracym a jeho tygrovi, který je ve skutečnosti černý panter. Hodinová groteska Tracyho tygr je výsměchem bulvárnímu tisku, rozmarnou pohádkou pro dospělé, nostalgickou hranicí mezi realitou a snem.

-pfuj-

Pohádka o strašidle? Strašidelná pohádka o hudbě

DS Sociální momentek – Strašidlo Bublifuk, předloha: V. Novák, S. Oubram, režie: P. Rokosová, zpěv: sbor, světla: N. Aldorfová, S. Kafková, zvuk: P. Valentová, herecké obsazení: L. Tonarová (královna), L. Dohnalová (princ Vladimír II.), Z. Pernicová (lokaj Matěj), V. Koubová (princezna Meduňka), M. Směkalová (princezna Fistulka), V. Římalová, E. Pavličková (obě strašidlo Bublifuk), Z. Bouchalová (Maruška), délka: 90 minut.

Divky z divadelního souboru ze SOŠ sociální se pro začátek svého divadelního působení rozhodly zvolit jednoduchou pohádku pro děti. Tento výběr jim nelze zazlívát (spíše bych to označila za pochopitelný důvod začátečnicků). Konečnou podobu hry snad možná ano.

Pohádka byla rozčleněna na pět jednotlivých obrazů, kdy se za každým dějstvím zatáhla opona. To diváky několikrát zmátlo a považující to za konec hry začali tleskat a zvedat se ze svých míst.

V úvodu nastoupil na scénu před zataženou oponu jakýsi uvaděč Matěj a začal dětem vyprávět... V jednom království žila nešťastná ovdovělá královna, která měla trápení s líným princem Láďou. Snažila se jej oženit, avšak ani jedna z pozvaných princezen nestojí ani tak o prince jako o pořádné pohoštění nebo peníze, stejně tak i princ by nejraději jenom spal. Na zámek se náhle vřítí neposedné strašidlo Bublifuk...

Herecké výkony mě mile překvapily – vzhledem k tomu, že herci hrají poprvé, postavy jim pěkně padly. Nejslabším článkem souboru je pěvecký sbor. Skupinka děvčat postává s mikrofonem rádoby neviditelně na okraji scény. Texty písní, které za doprovodu hudby zpívají, tvoří podstatnou část vyprávění, proto mohlo být poměrně problematické, že jim místy nebylo vůbec rozumět a navíc pod vlivem trémy zpívaly falešně. Celkově tak představení působilo velmi nepřesvědčivě.

Ovšem vezmeme-li to z jiného úhlu pohledu – tedy, že Strašidlo Bublifuk je především pohádková hra pro mladší publikum, tak by to snad mohlo být milé a zábavné představení. Navíc s pěknými aktualizovanými narážkami na známé pohádkové postavy („Z Baby Jagy se stala učitelka ručních prací.“). V čem je tedy chyba? Hra byla – a to především pro děti! - příliš dlouhá, roztahaná a upovídána. Nebo se takovou alespoň zdála být.

Hodnocení poroty:

- + moderní, svižný námět
- + současné odkazy
- + jednoduché pohádkové atributy (kulisy, efekty a postavy)

- problematické obsazení (i mužské role hrají herečky – těžko vykreslit vztahy mezi nimi)
- hudba ztvárněna způsobem, který diváka uspi, disharmonie a falešnost ve zpěvu
- pouze odříkávají text, bylo by potřeba více se vcítit do situace **-pfuj-**

Ted' pracuješ v Horáckém divadle. V jakých jiných divadlech jsi hrál?

S divadlem jsem začal na vysoké se ženou a naše první angažmá bylo v Jihlavě. Předtím ve studentském divadle, v Kladně, v Mladé Boleslavi... Po tom angažmá před sedmi lety v Horáckém divadle jsem odešel do Národního, já jako herec a manželka jako dramaturgyně, pak do divadla Kontinuo v jižních Čechách. Tři roky jsme jezdili po světě.

Jaká hra se ti hrála nejlíp a nejmíc tě bavila?

V Horáckém divadle jsem dělal s Petrem Žákem Sluhu dvou pánů. To bylo představení, které se setkalo asi s největším ohlasem. Jinak asi nemám hru, kterou bych měl nejradši nebo zase vůbec.

Jakou postavu by sis rád zahrál?

Já si myslím, že není důležité toužit celý život po Hamletovi nebo Cyranovi... Důležitější je naučit se v té roli, kterou člověk má, najít tu postavu, toho Cyrana, a hrát si s ní.

Máš nějakého oblíbeného divadelního herce?

Spoustu. Z těch českých asi Langmajera, Javorského, Vyoralka, Jiřího Pechu, Bolka Polívku... Ze zahraničních třeba Robina Williamse.

RENATA NEPRAŠOVÁ

To je Bůh-syn? Dej mi tátu

Jakub Škrdla - Mystérium svět, autorská hra, 44 minut.

Na malém pódiu kavárny Etage stojí pouze jedna židle, se kterou obratně manipuluje herec Horáckého divadla Jakub Škrdla a téměř tři čtvrtě hodiny energicky vykládá natěšenému publiku o manéži cirkusu Svět a Armstrongově letu na Měsíc. „Z Měsíce se svět podobá cirkusové manéži,“ praví scénář Jakubovy autorské hry. A divák se díky přesvědčivému výkonu herce přenáší o 37 let zpátky, do roku 1969.

Herec ale dokázal diváky zaujmout nejen skvělým scénářem proloženým nesčetnými vtipy, získal si je i důležitým očním kontaktem a bravurním sehráním různých postav buď spolu hovořících nebo telefonujících.

„Haló? To je nebe? Bůh - syn? Máš doma tatínka? Tak mi dej Ducha svatého,“ předváděl sv. Petra, který nechtěl pustit cirkusáka přes Bránu nebeskou a který nedokázal pochopit, že cirkusová zvířata nejsou světskými statky, ale jeho životem. „Život je kolébkou rozumu, ale nelze celý život zůstat v kolébce,“ říká scénář. Škrdla dokáže tři čtvrtě hodiny zaujatě, soustředěně a přesvědčivě střídat větu za větou, divák se rozhodně nemá čas nudit.

Monodrama je plné dotážených míst, vtipných přirovnání i hlubokých myšlenek: „Jsme jako hrací strojky. Potřebujeme rezonovat, abychom se slyšeli.“

-rep-

Důležité je najít si svého Cyrana, říká Jakub Škrdla

Výraznou osobností letošního festivalu je Jakub Škrdla, absolvent jihlavského gymnázia. Nejen že vystoupil se svou hrou *Mystérium svět* v doprovodném programu, ale se skupinkou gymnazistů také vyrobil masky, které týden každé odpoledne na náměstí lákaly obyvatele Jihlavy k návštěvě festivalu. Mimo to se podílel na vymýšlení grotesky, kterou ztvární tyto vyrobené masky při zakončení festivalu.

Jednatřicetiletý herec Horáckého divadla si získal sympatie jihlavských gymnazistů, kteří pod jeho vedením propagují festival JID 20 – 06. „Upekli jsme to s kolektivem lidí, kteří se pohybují kolem paní profesorky Fexové. Hledali jsme alternativu, kterou bychom pozvali lidi na studentský festival,“ vysvětluje, jak vznikl nápad průvodu oznamujícího konání festivalu.

Jak tě napadly takovéhle masky?

Nechali jsme se inspirovat maskami z Benátek, které jsme viděli na fotografii a pak jsme kaširovali a kaširovali. Je to taková koule sněhu, kterou pustíš z kopce, a když je ten sníh dobrý, nabaluje se na něj další a další a vznikne koule pro toho sněhuláka. A ten náš sníh byl očividně dobrý.

Jak dlouho ti trvalo vymyslet, jak bude vypadat groteska při znělce festivalu?

Na začátku je strašně důležité vzít do ruky materiál, se kterým se člověku dobře hraje. Když dítě přestanou bavit kostky, můžou být sebedřevnější a sebebarevnější, ale dítě si s nimi hrát nebude. Nám se těmi maskami podařilo nashromáždit kvalitní materiál, se kterým se dobře hraje.

Jak se ti pracuje s lidmi, kteří ve znělce vystupují?

To je důležitá otázka. Celá tahle znělka vznikla ve velice krátkém časovém úseku a prošla si všemi fázemi divadelní tvorby od nápadu, přes výrobu, produkci až ke hraní. Vůbec si nedovedu představit lidi, co by to zvládli, takže klobouk dolů, že se dokázali takhle potkat.

Máš pořád hodně práce. Jak jsi to všechno zvládnul?

Mé dny vypadaly tak, že jsem měl zkoušku, odpoledne jsem kaširoval a večer jsem měl představení. Naštěstí do sebe všechno hezky zapadalo, takže se to dalo stihnout.

Jak probíhalo psaní a nacvičování tvójí autorské hry *Mystérium svět*?

Někdy je to s divadlem tak, že člověk by rád nacvičoval déle, ale není mu přáno. My jsme tuhle hru připravovali s mojí ženou jako představení pro divadelní prostor maringotky a měla se hrát s loutkami. Nakonec z toho vzniklo monodrama, kde hraju já sám. Premiéra byla asi před dvěma roky v té maringotce a hrál jsem to už víc než padesátkrát.

Účinkoval jsi taky jako student na podobných festivalech?

V prvním ročníku jsme s kamarádem Hynkem Novákem dělali besidky, hráli jsme s loutkami. Byli jsme do divadla zapálení, takže se nám víceméně dařilo.

„Paradox“ aneb hravost Svatebčanů na Eiffelce

DS Obludárium – Svatebčané na Eiffelce; předloha: Jean Cocteau, překlad: Miloš Hlávka a Jiří Frejka, dramaturg a režie: Klára Dvořáková, herecké obsazení: Mirka Jamborová, Jana Boháčková (čísníci/Fona), Leny Pinkavová (lovce, pštros), Kristýna Němcová (ředitel), Katka Horáčková (fotograf), Mary Švestková (svatebčané), Lucka Drdlová (dáma z lázni, cyklistka, lev, obchodník), Jana Kuncová (dítě), Michal Kotlář (generál), délka: 30minut.

Divadelní soubor Obludárium z Nového Města na Moravě, který se skládá z devítičlenné dívčí skupiny, opět zazářil. Skupina vystupuje již třetím rokem a na jejich představení je vidět, že nejsou žádní amatéři.

V úvodu hry se dostáváme do francouzského prostředí, do restaurace Eiffelovy věže – do obludy. Co nás na první pohled může zarazit, je osázení herců, které není bílé, jak by někdo mohl předpokládat, vzhledem k názvu hry, nýbrž černé.

Výjimečné postavy jsou svatebčané. Jedná se totiž o pouhou jednu osobu, která má na hlavě masku s několika tvářemi, několika různými osobnostmi. Jednou je to sympatický mladý muž, podruhé zase žena působící nepříjemným dojmem. Podobně nápaditě působí i postava pštrosa a lovce - Leny Pinkavová nejprve totiž zaujme pštrosí hlavou, kterou má na ruce, ale následně si bere klobouk a v roli lovce chytá sama sebe.

Celkově hra sice působí nelogickým dojmem, ale na hercích je vidět, že si hraní užívají. Hrou provázejí postavy číšníků. Ti čtou text, ostatní se pohybují podle čteného příběhu. Pantomima se zakládá na vzájemné spolupráci souboru.

Novoměstští divadelníci zaujali neobvyklým použitím rekvizit. Balónky postupně představují dopisové depeše, jídlo, ale dají se použít i pro ztvárnění mluvy rozčileného generála.

Během přestavení se na jevišti objeví i postava lva, v jehož obličeji spatříme zrcadlo představující další alegorii.

Na konci hry se opět vracíme do prostředí restaurace mezi svatebčany, kteří se zase baví, jako by se nic nestalo. Ovšem z řad diváků se ozývají hlášky typu „Bylo to zajímavý“ nebo „Konečně pořádný vystoupení!“ I pan porotce poznamenal: „To bylo divadlo!“

-mot-

hodnocení poroty

- + srozumitelné, lákavé
- + herecké využití masky
- + výborná herecká taktika

- postava ředitelky
- zelené účastnické náramky

Ambrozia zaujala hereckými výkony, vtipem

Ambrozia – Tři muži na špatné adrese, podle předlohy: Luigi Lunari, herecké obsazení: Honza Vamberský (podnikatel), Lukáš Kobyle (kapitán), Martin Sedláček (profesor), úprava scénáře a režie: Lukáš Kobyle, délka: 120minut.

„Často jsem byl svojí ženě nevěrný, ale vždy jsem za to zaplatil,“ pronášeli často dvojsmyslné dialogy aktéři hry Tři muži na špatné adrese. Tři naprosto odlišní muži se v jednom okamžiku ocitli na třech různých adresách, ale v společné uzavřené místnosti. Nevěděli, kde jsou, co se děje. Pokládali si otázky, je tohle vůbec skutečnost? Nejsou-li mrtví? Každý se s nejistou situací vyrovnal po svém, což ukazuje na kontrasty charakterů.

Hra byla ztvárněna v jedné kulisách, které tvořily stůl, židle, skříň a čtyři dveře, které každé vedly do jiné ulice nebo na sociální zařízení. Vztahovala se k nim spousta záhad, nad kterými si herci často pokládali filozofické otázky. Přes svou délku byla hra proložena přestávkou, spád byl málo rázný, ale ten byl vykompenzován skvělými výkony herců. Do rolí profesora, kapitána a podnikatele se vžili báječně, museli ale i improvizovat při drobném poškození kulis. Hře nechyběl humor, ale i konflikty a zamýšlení nad otázkami, které jsou pro lidstvo nevysvětlitelné.

Na celkovém dojmu hře uškodil příliš dlouhý příběh, který by mohl být razantně zkrácen, mohly být potlačeny vulgarismy. Ale jinak hra byla doprovázena razantní hudbou, zvuky a vtipy, kterým se jen málokdo nasmál. „Neviděli jste někdo mistra? Jakého mistra? No přeci Propra,“ pronesla svůj nepřilís dlouhý text uklízečka.

Hodnocení poroty:

- + velmi dobré herecké výkony ve vtipných situacích
- + dobré obsazení do hereckých rolí

- u textu by mělo být výrazné krácení
- režisér by neměl být současně ústřední postavou
- příliš velký úsek hry se odehrával v přední části pódia

Názory diváků:

Anežka (studentka) – Ze začátku jsme se ve hře příliš neorientovala. Kdyby byla hra kratší, tak by byla ještě lepší. Ale byl to zajímavý příběh plný nedorozumění a tajemných scén.

-mar-

Královna zamilovaná do strašidla

Postavu královny v pátečním úvodním představení Strašidlo Bublífků jihlavského spolku Sociální momentek sehrála osmnáctiletá Lenka Sonarová. Před rokem ji napadlo, že by SOŠ měla mít taky svůj divadelní soubor a sehnala spolužačky, které jsou ochotné s ní hrát.

„Premiéru jsme měly v prosinci,“ vzpomíná Lenka. „Hrály jsme ji dětem na základce a do festivalu jsme nestačily nacvičit nic nového.“

Sociální momentek se scházel jedenkrát týdně celý rok, aby připravil pohádku o strašidle, spícím princovi, statečné Maruše a princově matce - královně.

„Je taková rázná a na královnu docela odvážná,“ charakterizuje svou roli herečka. Studentky SOŠ využily scénář Vlastimila Nováka a Stanislava Oubrama, hru proložily zpěvem.

„Herečky si netroufily zpívat, tak jsme pověřily sbor,“ směje se Lenka. „Písničky jsme nevymýšlely, k pohádkové knížce jsme sehnaly i kazetu.“

Královna Lenka přiznává, že hudba a osvětlení jsou stejně důležité jako herecký výkon. „Určitě to podporuje celkový dojem té hry,“ říká. Ptáte se, jestli chce Lenka s divadlem pokračovat? „Profesionálně ne. Po maturitě bych chtěla asi studovat na pedagogické fakultě, třeba tam divadlo taky prosadím,“ doufá středoškolačka, která už svůj soutěžní výkon má odbytý. Určitě tu ale zůstane na představení své silné konkurence.

„Těším se na Obraz Doriana Graye a rozhodně taky na Sluhu dvou pánů,“ dodává Lenka a spěšně odchází sklízet pohádkové rekvizity.

-rep-

Fotohlédnutí

Anděl strážný chrání ředitelku festivalu

Členové souboru Ambrozia na jevišti

Svatebčané z Obludária u stolu

Farma zvířat v přímém přenosu